

Arrest

nr. 80 220 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen op 6 juni 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van de wnd. eerste voorzitter tot aanwijzing van de zaak aan een kamer die kennis neemt van zaken waarvan de proceduretaal het Nederlands is.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALSH, die *loco* advocaat A. KETTELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 4 augustus 1999 België binnen en dient een asielaanvraag in op 6 augustus 1999.

Op 20 oktober 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

Op 30 januari 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 2 september 2003 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 13 juli 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlands Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 juli 2008 blijkt dat verzoeker gebruik maakt van de *alias* P.O, van Letse nationaliteit en onder die identiteit verdacht wordt van verschillende winkeldiefstallen.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 30 juni 2009 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens dader of mededaderschap van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en deelname aan bendevoering. Verzoeker blijft in de gevangenis waar hij zich reeds bevond sinds 14 november 2008 onder aanhoudingsmandaat.

Op 17 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 december 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van het hof van beroep van Gent van ongekende datum (begin 2010) wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaren, met uitstel gedurende vijf jaren, behalve de periode van 14 november 2008 tot 12 januari 2010.

Verzoeker wordt op 12 januari 2010 vrijgesteld en er wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, en dit specifiek op het criterium 2.8A. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De instructie vermeldt echter dat: "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid..."

Betrokkene werd op 16.03.2010 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis van 14.11.2008 tot 12.01.2010 wegens (poging) diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels/(gebruikmaking) valsheid in geschriften/vereniging van misdadigers.

Gezien de veroordeling van betrokkene dateert van 2010, valt hij onder bovengenoemde uitsluiting en kan hem, gelet op het actueel karakter van de feiten, onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel.

Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij recentelijk veroordeeld werd in België.

Daarbij dient gesteld dat het feit dat betrokkene geïntegreerd is, werkbereid is, franse taallessen heeft gevolgd en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie, want ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Deze feiten maken echter niet dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Ook wist betrokkene dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 06.08.1999 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 30.01.2003 met een beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 03.02.2003. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde.

(...)."

Op 6 juni 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 – en artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991 :

Doordat verwerende partij de juridische overwegingen in de bestreden beslissing als volgt motiveert:

(...)

Terwijl dat krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de formele motiveringsplicht inhoudt, dat de bestuurshandeling waarin de beslissing is opgenomen, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat die motivering afdoende moet zijn.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven moet worden verwezen naar de toepasselijke rechtsregels.

Dat in de motivering van de bestreden beslissing door verwerende partij niet wordt weergegeven of het verzoekschrift van 8 december 2009 nu ontvankelijk en ongegrond werd verklaard dan wel onontvankelijk en ongegrond werd verklaard.

Verder werd geen kennisgeving gegeven om welk soort annexe het gaat. Verzoeker kan dus onmogelijk weten of zijn verzoekschrift ontvankelijk dan wel onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker kan zich dan ook niet behoorlijk verdedigen. De rechten van verdediging vereist dan ook dat ieder in kennis wordt gesteld van wat hem ten laste wordt gelegd of

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de toepasselijke rechtsregel en van de motivering in feite, wat toelaat om verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarop de bestreden beslissing steunt. Verzoeker maakt volgens de verwerende partij niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en alleszins blijkt nergens uit dat verzoeker zich niet met kennis van zaken heeft kunnen verdedigen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verwerende partij voegt hieraan toe dat de bestreden beslissing klaar en duidelijk melding maakt van het feit dat de aanvraag ongegrond werd verklaard, in de Franse

taal. Gelet op de woonplaats van verzoeker gebeurde de kennisgeving van de beslissing in het Frans, conform de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken). Verzoeker betwist geenszins de correctheid hiervan.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker werd veroordeeld in 2010 en dat hij valt onder de uitsluiting vermeld in de instructie van 19 juli 2009, dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is die niet aan verzoeker kan worden toegekend aangezien hij recentelijk veroordeeld werd in België, dat zijn integratie hier niets aan afdoet en niet maakt dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten en dat de duur van zijn asielprocedure geen situatie doet ontstaan waardoor verzoeker aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht.

Verzoeker voert aan dat hij niet weet of zijn aanvraag ontvankelijk en ongegrond werd verklaard of onontvankelijk en ongegrond. Hij meent tevens dat er "geen kennisgeving" werd gegeven "om welk soort annexe het gaat". Verzoeker weet niet of zijn aanvraag ontvankelijk of onontvankelijk werd verklaard en kan zich niet behoorlijk verdedigen. Hij meent dat dit een schending is van de rechten van de verdediging.

Uit de stukken van het dossier en uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde bijlagen blijkt het volgende. Verzoeker heeft zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 december 2009 in het Nederlands gericht tot de burgemeester van Brugge. Overeenkomstig artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken diende het antwoord dat aan verzoeker werd gegeven in het Nederlands te worden opgesteld. Op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing verbleef verzoeker echter in Tilleur, in het Franse taalgebied, zodat de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht tot de burgemeester van Tilleur (Saint-Nicolas) met de vraag om aan verzoeker de beslissing ter kennis te brengen, in het Frans dienden te worden opgesteld. In deze brief van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester, brief die verzoeker ook ontvangen heeft en die hij bij het verzoekschrift voegt, wordt vermeld dat de aanvraag verworpen is en wordt voor de motieven van deze verwerping verwezen naar een bijlage ("annexe"). Uit de samenlezing van deze brief en uit de motieven in "annexe" blijkt dat verzoekers aanvraag werd verworpen. Er wordt niet vermeld dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard zodat verzoeker niet met goed gevolg kan voorhouden dat hij niet weet of zijn aanvraag ontvankelijk en ongegrond of onontvankelijk en ongegrond werd verklaard. Wat de motieven in "annexe" betreft, daarvan heeft verzoeker op hetzelfde moment kennis gekregen als van de instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester. Verzoeker heeft dus eveneens kennis gekregen van de motieven in "annexe" en heeft zijn handtekening geplaatst op deze "annexe". Uit de bewoordingen van de overige middelen in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat hij in kennis is gesteld van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen en zodat verzoeker heeft kunnen oordelen of er aanleiding was om beroep in te stellen, wat hij gedaan heeft.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Nietigheid van de instructie van 19 juli 2009 door arrest nr. 198.769 van de Raad van State – strijdigheid met het wettigheidsbeginsel

Doordat verwerende partij zich beroept op de instructie van 19 juli 2009 om het verzoekschrift van 8 december 2009 van verzoeker op basis van artikel 9 bis Vw af te wijzen.

Terwijl bij arrest van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State wegens het feit dat de instructie een nieuwe rechtsregel toevoegt aan de rechtsorde en dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verwerende partij door zich te beroepen op de instructie van 19 juli 2009 dan ook in strijd handelt met het wettigheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van de vernietigde instructie maar op basis van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde deze bevoegdheid heeft overschreden door de criteria zoals vermeld in de instructie van 19 juli 2009 toe te passen. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.3. Inzake verzoekers veroordeling wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De instructie vermeldt echter dat: “...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...”.

Betrokkene werd op 16.03.2010 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorhechtenis van 14.11.2008 tot 12.01.2010 wegens (poging) diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels/(gebruikmaking) valsheid in geschriften/vereniging van misdadigers.

Gezien de veroordeling van betrokkene dateert van 2010, valt hij onder bovengenoemde uitsluiting en kan hem, gelet op het actueel karakter van de feiten, onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel.

Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij recentelijk veroordeeld werd in België.”

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft ter zake geen opmerkingen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoeker kan hierin gevolgd worden.

Waar het hierboven vermelde motief van de bestreden beslissing verwijst naar de voorwaarden van de instructie, dient te worden vastgesteld dat de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt.

De bestreden beslissing bevat in dit verband echter tevens een motief dat los staat van de vernietigde instructie, namelijk:

“Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij recentelijk veroordeeld werd in België.”

In de eerste bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar het feit dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat verzoeker, gelet op zijn recente veroordeling, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat een vreemdeling die recent veroordeeld werd, niet in aanmerking komt voor een gunstmaatregel. Dit motief steunt evenmin op een foutieve feitenvinding en verzoeker ontkent zijn veroordeling niet.

De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in de eerste bestreden beslissing bijgevolg niet louter naar de vernietigde instructie om aan verzoeker de aanvraag te weigeren, maar tevens naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat dit een gunstmaatregel is waarvoor verzoeker niet in aanmerking komt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van het redelijkheidsbeginsel - zorgvuldigheids beginsel -vertrouwensbeginsel - schending van de redelijke termijn - materiële motiveringsplicht en artikel 8 EVRM

Doordat verwerende partij in haar motivering verwijst naar het veronderstelde feit dat verzoeker een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde omdat verzoeker veroordeeld zou zijn bij arrest door het Hof van Beroep van 16 maart 2010 tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar.

Terwijl de instructie van 19 juli 2009 de volgende ontvankelijkheidsvoorwaarden oplegt om geregulariseerd te worden.

2.8.A: vreemdelingen die al 5 jaar ononderbroken in België verblijven én die voor 18/3/2008 een wettig verblijf hebben gehad of een wettig verblijf hebben aangevraagd. Deze personen moeten ook hun duurzame lokale verankering aantonen, met alle mogelijke documenten en bewijzen.

Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de noodzakelijke voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dat verzoeker al sinds augustus 1999, bijna 12 jaar ononderbroken, in ons land verblijft, Hij is hier volledig geïntegreerd, spreekt Frans, is werkbereid, heeft een vrienden en kennissenkring uitgebouwd. Nochtans werd dit in de motivering van verwerende partij niet weerhouden.

Verwerende partij hield enkel rekening met de veroordeling van verzoeker en dat om die reden hij een actueel gevaar zou zijn voor de openbare veiligheid.

Nochtans, hoewel verzoeker zich inderdaad schuldig gemaakt heeft aan een hele reeks diefstallen, kende het Hof van Beroep van Gent in haar arrest van 16 maart 2010 toch de gunst van het uitstel toe aan verzoeker en dit gezien zijn blanco strafverleden in België en het feit dat de opgelegde straf een voldoende waarschuwing moet zijn om het plegen van nieuwe misdrijven te voorkomen. Daarbij werd verzoeker veroordeeld tot een geldboete van 550 € meer de gerechtskosten, Die geldboete wordt op heden afbetaald a rato van 19,40 € per maand, (stuk 4)

Verwerende partij stelt dat verzoeker een actueel gevaar is voor de openbare orde, maar bewijst dit geenszins. Wel staat vast dat verzoeker sinds 1999 in België verblijft, waarbij hij volledig geïntegreerd is in de maatschappij. Hij heeft talloze vrienden en kennissen en is werkbereid. Doch als illegaal beschikte hij niet over een mogelijkheid om via een legaal arbeidscontract aan de slag te gaan. Zodoende zag hij zich wel bijna genoodzaakt om zich via niet gelegitimeerde wijze aan inkomsten te geraken.

Verwerende partij heeft, hoewel zij reeds op 20 oktober 1999 verzoeker het bevel had gegeven het grondgebied van België te verlaten, steeds de aanwezigheid van verzoeker gedoogd en het uitwijzingsbevel niet uitgevoerd. Nochtans wist verwerende partij steeds waar verzoeker verbleef.

Verzoeker stond dan ook gedurende al die jaren gedomicilieerd in een gemeente in België en heeft hier zelf een gezin overeenkomstig artikel 8 EVRM. (stuk 5)

Verzoeker heeft dan ook een bijzondere band met de familie K., met wie hij zeer betrokken is. Na zijn periode van opsluiting is hij door hen opgevangen en staan zij hem bij zowel materieel als financieel (betalen van boete en vaste kosten ed.) bij in zijn noden.

Bovendien is het voor verzoeker na meer dan elf jaar, bijna twaalf jaar hier ononderbroken verbleven te hebben onmogelijk geworden om nog een gezin te vormen in zijn land van herkomst. Zijn vader, die politiek actief was als aanhanger van Eliava, is bij een confrontatie op 19 oktober 1998 tussen de aanhangers van Shevernadze gesteund door het leger en de aanhangers van Eliava gedood. Verzoeker was hierdoor meteen wees en heeft op heden geen directe familie meer in Georgië. Verzoeker is dan ook niet meer in de mogelijkheid om een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Georgië.

Het is correct dat er van artikel 8 EVRM kan worden afgeweken bij wet.

Doordat Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Terwijl vooreerst nogmaals dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing nietig is verklaard door het arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State. Om die reden alleen al kan er geen afwijking worden gemaakt van artikel 8 EVRM.

Dat verder verwerende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing in afwijking van artikel 8 EVRM in verhouding staat met het nagestreefde doel van artikel 8 EVRM, namelijk: eenieder heeft recht op respect voor zijn familie en gezinsleven.

Dat de motivatie van verwerende partij dan ook ruim onvoldoende is en er geenszins is aangetoond dat verzoeker een actueel gevaar zou zijn voor de openbare orde. In de bestreden beslissing van 18 mei 2011 is er door verwerende partij geen belangenafweging gebeurd. De argumenten die spreken in het voordeel van verzoeker werden door verwerende partij zelfs geenszins in overweging genomen noch weerhouden.

Nochtans oordeelde de Raad van State dat er altijd onderzocht moet worden door DVZ (hier ook verwerende partij) dat in geval van toepassing van dermate vage bepalingen als de "openbare orde" en "nationale veiligheid" en dergelijke meer, er steeds moet worden onderzocht of deze begrippen primeren op bv. het recht op gezinsleven. (RvS 24 september 1989, nr. 26.933, RvS nr. 86189, 23 maart 2000, APM 2000, 71)

Uit de bestreden beslissing moet de afweging voldoende en volledig blijken.

Dit is in casu niet het geval. Het staat dan ook ontegensprekelijk vast dat zowel de formele motiveringsplicht overeenkomstig artikel 62 Vw als de materiële motiveringsplicht is geschonden. Verwerende partij heeft immers haar motieven om de bestreden beslissing te nemen niet met de vereiste zorgvuldigheid genomen. De materiële motiveringsplicht raakt dan ook de openbare orde.

Om die reden is dit middel in al zijn onderdelen dan ook ernstig."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker zich bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wenste te beroepen op de instructie van 19 juli 2009. Wat betreft het toepassen van deze instructie op basis van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris, verwijst de verwerende partij naar haar repliek op het tweede middel.

In de mate waarin verzoeker meent in aanmerking te komen voor deze criteria, verwijst de verwerende partij naar het feit dat in de instructie van 19 juli 2009 wordt gesteld dat deze niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd. De verwerende partij stelt dat, indien verzoeker beschouwd kan worden als een actueel gevaar voor de openbare orde, hij niet kan worden geregulariseerd op basis van voormelde instructie, zelfs wanneer hij aan één van de vooropgestelde criteria zou voldoen.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker op 16 maart 2010 door het hof van beroep te Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vijf jaar behalve de voorhechtenis wegens (poging) diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; (gebruikmaking) valsheid in geschrifte en vereniging van misdadigers. Verzoeker betwist deze veroordeling niet.

De verwerende partij meent dat het niet kennelijk onredelijk is om op basis van de vaststelling dat verzoeker recentelijk een veroordeling opliep van een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vijf jaar voor zwaarwichtige feiten, te oordelen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de zwaarte van de straf blijkt overigens dat de gepleegde feiten niet kunnen worden geminimaliseerd. Voor zoveel als nodig merkt de verwerende partij op dat verzoekers precarie verblijfssituatie geen rechtvaardiging vormt voor de gepleegde feiten. Verzoeker toont volgens de

verwerende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de verwerende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Gelet op het voorgaande kan volgens de verwerende partij bezwaarlijk worden geconcludeerd dat het tegen alle redelijkheid ingaat dat de verblijfsmachtiging aan verzoeker geweigerd wordt.

Waar verzoeker wijst op zijn bijzondere band met de familie K. stelt de verwerende partij dat verzoeker niet aantoonde dat deze band onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zou vallen. Waar verzoeker aanvoert dat hij geen directe familie meer heeft in Georgië, stelt de verwerende partij dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt wel directe familie te hebben in België. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij in Georgië geen gezinsleven zou kunnen uitbouwen. In zoverre verzoeker zou stellen dat de bestreden beslissing geen afweging heeft gemaakt tussen het private en het algemene belang, wijst de verwerende partij erop dat de bestreden beslissing duidelijk motiveert dat de door verzoeker aangehaalde elementen niets afdoen aan de voorwaarden gesteld door de instructie en dat de aangehaalde elementen niet maken dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij meent dat er wel degelijk een afweging werd gemaakt tussen verzoekers private belangen en het algemeen belang en dat werd geoordeeld dat dit laatste primeert.

Verzoeker maakt volgens de verwerende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk en evenmin een schending van de redelijke termijn.

2.3.3.1. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet op dienstige wijze in één en hetzelfde verzoekschrift kan aanvoeren dat enerzijds de voorwaarden van de instructie niet mogen worden toegepast omdat de instructie onwettig is en vernietigd werd door de Raad van State (tweede middel) en anderzijds dat hij voldoet aan deze voorwaarden zodat hij geregulariseerd diende te worden (derde middel).

Verzoekers betoog in het derde middel inzake het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de schending van de redelijke termijn en de materiële motiveringsplicht is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast. Uit hetgeen gesteld werd in het tweede middel, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoeker dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.3.3.2. Verzoeker voert in het derde middel tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip

waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij hier een gezin heeft en een bijzondere band met de familie K. Na zijn opsluiting is hij door hen opgevangen en staan zij hem bij op materieel en financieel vlak. Verzoeker voert aan dat zijn vader in Georgië in 1998 is gedood, dat hij wees is en geen directe familie meer heeft in Georgië, zodat hij niet meer in de mogelijkheid is om een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Georgië.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Verzoeker verwijst inzake zijn gezinsleven naar stuk 5 bij zijn verzoekschrift, dit betreft een formulier gezinssamenstelling opgesteld op 20 mei 2010. Op dit formulier wordt de familie K. vermeld, bestaande uit de heer S.K, de twee dochters en de moeder van de heer S.K. Verzoeker wordt eveneens vermeld, met de mededeling "*non apparenté*" (eigen vertaling: geen verwantschap). Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 9 december 2009 geen melding heeft gemaakt van deze personen of van familieleden in België en evenmin van enig gezinsleven.

Verzoeker is dus geen familie van deze personen maar deelde op 20 mei 2010 zijn adres met hen. De omstandigheid dat verzoeker een materiële en affectieve band zou hebben met deze personen, waarvan hij geen recente gegevens bijbrengt, brengt niet mee dat er sprake is van een familie- of gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Verzoeker toont bijgevolg geen enkele familieband aan in België.

Waar verzoeker erop wijst dat hij wees is en geen directe familie meer heeft in Georgië, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere bewering is die niet gestaafd wordt door enig bewijs (vb. een overlijdensakte). Verzoeker heeft dit element en zijn band met de familie K. niet vermeld in zijn aanvraag, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hierover niet diende te motiveren.

Er is *in casu* geen sprake van een gezinsleven en de banden die verzoeker aanhaalt, vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er wordt evenmin in dit verband een motiveringsgebrek aangetoond: uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag of in eventuele aanvullingen het bestuur nooit op de hoogte heeft gebracht van elementen die betrekking hebben op zijn familie- of gezinsleven, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden en niet over gemotiveerd kon worden, laat staan een belangenafweging gemaakt.

Het derde middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET